

Sayaka Murata

Pământeni

Traducere din limba japoneză și note
de Iolanda Prodan

POLIROM
2023

Țârâitul insectelor și orăcăitul broaștelor îmi acoperă glasul. Mi-e frică că nu m-a auzit, dar Yuu mă liniștește imediat:

— Chiar dacă deja suntem atât de aproape?

Respirația lui caldă mă gădilă pe umăr.

— N-ai vrut niciodată să intri în pielea cuiva?

— Nu, răspunde, cu capul pe umărul meu.

— Îmi dai voie să vin mai aproape de tine? îl întreb, agățându-mă de el.

— Da, Natsuki, răspunde Yuu după câteva clipe de gândire. Poți veni cât de aproape vrei.

Mă agăț de cămașa pe care o poartă pe sub geacă, dar, chiar și așa, îl simt mult prea departe de mine. Îi desfac nasturii și îmi frec obrajii de pielea lui.

— Acum te simți mai aproape de mine?

Îmi apropii urechea de pieptul lui și-i ascult bătăile inimii.

— Îți aud vocea ieșind din trup.

— Serios?

— Îhî. Când vorbești, mușchii ți se mișcă și vocea iese dinăuntru.

— Ciudat...

Râsul îi vibrează prin piele. Dincolo de ea, trupul lui scoate tot felul de sunete. Îmi doresc cu disperare să ajung acolo.

— Vreau să fiu și mai aproape de tine, murmur de parcă aș fi în transă.

— Mai aproape? mă întreabă confuz.

Îmi scot bluza și chiloții. Mă prind din nou de el.

— Acum mă simt și mai aproape de tine.

— Ce bine...

Căldura trupului său mă învăluie. Îi simt venele zvâcnind sub pielea fină a încheieturilor.

— Vreau să te cunosc pe dinăuntru. Vreau să intru în pielea ta, îi spun în șoaptă.

— Natsuki, îmi tot spui asta, dar cum se poate să fii mai aproape de atât?

Dacă ne-am săruta, am putea să intrăm unul în pielea celuilalt. Cred că de-aia se sărută oamenii mari. Niciodată nu mă gândisem că săruturile romantice din cărțile manga pot fi atât de animalice.

Dar gura mea e moartă, așa că nu pot să-l sărut.

— Putem să ne sărutăm cu altceva în afară de gură? îl întreb.

— Cu fruntea? Sau poate cu obrazii?

— Bine, dar tot ne-am atinge gurile.

— Ai dreptate.

Brusc, mi-am dat seama că există o parte din trupul lui în afara măruntaielor sale.

— Yuu, dacă intri cu organul în mine, înseamnă că și eu o să intru în pielea ta, nu-i așa?

— Organul meu?

Îi explic și mă privește șocat.

— Bine, dar asta înseamnă să facem sex.

— Exact. Ți-am spus deja că vreau asta.

Sunt sigură pe mine, dar tot mi-e frică. Dacă penisul lui e la fel de murdar ca al profesorului Igasaki?

Dar când Yuu se dezbracă, observ că arată cu totul altfel. E palid și seamănă cu un mugur. M-am liniștit.

— Dacă intri cu el în mine, oare o să intru și eu în pielea ta?

Mă privește confuz.

— Nu știu. Oare e posibil? mă întreabă puțin agitat.

Căutăm împreună organul care ar trebui să se afle între picioarele mele. Nu știu cum, dar îl găsim și ne folosim degetele ca să îndepărtăm membrana. Dezvelim gaura și băgăm organul lui Yuu înăuntru.

Apoi se întâmplă ceva straniu.

Încep să înot în trupul lui, chiar dacă ne leagă doar organele noastre.

— Am intrat, Yuu! Am intrat în pielea ta! șoptesc cu glasul răgușit.

Yuu arată de parcă ar avea dureri.

Vorbim tot mai puțin. Ne auzim doar respirația. Înotăm unul în trupul celuilalt.

Insectele țârâie, iar iarba foșnește în ritmul respirației noastre.

— Simt că am ajuns undeva departe, îngaim. Am ajuns într-un loc atât de îndepărtat și, totuși, atât de aproape de noi.

Yuu pare că se îneacă în trupul meu. Din gura larg deschisă i se scurg picturi de salivă. Ating apa care curge din el.

De când m-am născut îmi doresc să ajung aici, într-un loc foarte îndepărtat, care nu e nici Akishina, nici orașul acela alb în care locuiesc și nici nava spațială.

Durerea face loc descătușării. Organele noastre se contopesc, clipocind ca o apa curgătoare. În pântecul nostru, devorăm în liniște căldura celuilalt.

Îi aud respirația. Ne-a luat somnul pe nesimțite.

Mă ridic încet ca să nu-l trezesc. Organul lui iese încet din mine.

Întind mâna spre rucsac.

Am niște pastile pe care le fur uneori din geanta mamei. Le ia când nu reușește să adoarmă și de fiecare dată când am avut ocazia am furat câte două. Ca să nu mă prindă nimeni, le strâng într-o cutie de plastic, în care au fost cândva niște dropsuri de lămâie.

În curând, tot corpul meu va fi ucis, la fel ca gura, iar eu voi deveni o unealtă pentru oamenii mari. Dar am hotărât să mor înainte să se întâmple asta.

Când am plecat din casa bunicii, am hotărât să nu mă mai întorc niciodată. Pot să mă îngroape lângă tataie. Tot ce trebuie să facă e să deschidă groapa și să mă pună lângă el. E mai convenabil așa pentru adulți, decât să sape alta sau să mă incinereze.

Cutia transparentă de plastic e pe jumătate plină cu pilulele furate din geanta maică-mii. Seamănă cu dropsurile de lămâie. Le răstorn în palmă și încerc să le înghit cu suc.

— Natsuki? strigă Yuu, cu glas stins. Ce ai în gură? Vreau să răspund „Niște bomboane“, dar am gura plină cu pastile și suc.

Întorc capul. Yuu e alb ca varul. Îmi bagă degetele în gură și scoate câteva pastile.

— Scuipă-le pe toate! țipă la mine – cred că și-a dat seama că nu sunt bomboane. Natsuki! Scuipă-le! Acum!

Îi simt degetele în gură. Scoate câteva pastile pe jumătate dizolvate. Saliva mi-a inundat gura și când dau să înghit, îl aud din nou:

— Nu le înghite!

Încremenesc și nu înghit.

— Clătește-ți gura cu suc și scuipă, se răstește la mine.

Îmi dă sticla cu suc.

— N-ai voie să înghiți nicio picătură!

Iau o gură de suc, mă clătesc și scuip pe iarbă.

— N-ai înghițit, nu-i așa? Nici măcar puțin? mă întreabă de mai multe ori.

Dau din cap că nu.

— Și Mitsuko a făcut la fel. A primit de la spital niște pastile și le-a înghițit pe toate.

— Mătușa Mitsuko a făcut asta? întreb, după ce îmi recapăt glasul.

Încuviințează.

— De-aia trebuie să ajung o unealtă a societății, ca Mitsuko să poată supraviețui.

— Yuu... Când te vei întoarce în spațiul extraterestru? îl întreb cu voce tremurândă.

Lasă privirea în Pământ.

— Probabil că niciodată. Nu găsesc nava, oricât de mult aş căuta.

E întuneric și nu-i văd chipul prea bine.

— Trebuie să facem tot ce ne stă în putință ca să supraviețuim, Natsuki.

— Până când? îl întreb în șoaptă, abținându-mă să nu plâng. Până când va trebui să supraviețuim? Când vom putea trăi fără să luptăm?

— Când vom fi mari. Sigur vom trăi când vom crește mari.

— Ești sigur?

— Sunt foarte sigur.

Vreau să-i spun că mătușa Mitsuko pare că supraviețuiește mai mult decât trăiește, dar îmi mușc limba.

— Vreau să-mi promiți că vei supraviețui până vom crește mari.

— Bine, Yuu, îți promit!

Răsuflă ușurat. Apoi, ridică privirea și o lumină puternică ne orbește pe amândoi.

— Ce faceți aici? o aud pe Kise țipând.

Suntem goi și stăm îmbrățișați

— Aici! Mai repede! strigă soră-mea.

Aud o mulțime de pași apropiindu-se de noi și, în scurt timp, suntem înconjurați de cercuri de lumină.